

Карл МАРКС

МІЙ СВІТ

Не вгамують мрій моїх і болю
Ні боги, ні світ оцей —
Воля вища за їх дужу волю
Бурхає з моїх грудей.

В себе вбрав я всіх зірок проміння,
Сяєво усіх світил,
Та не вситив я свого воління,
Не притишив власних сил.

Глянь! В незмірній боротьбі й двобої,
Мов шукаю талісман,
Марно рвусь я до мети ясної,
Шалом гнаний крізь туман.

Та навкруг — каміння мертво й брили,
Що порив здавили мій,
В полумені неба спопеліли
Промінці моїх надій.

Женні! Хочеш ти мене спитати
Про таємний зміст цих слів?
Ах, тобі неясно, й небагато
Відповісти б я зумів!

Глянь сама в свої промінні очі,
Глибші, ніж небес блакить,
Більш за сяйво сонячне уроче,—
Відповідь почувеш вмиць.

Стисну руку я твою чудесну,
Втішений з життя й краси,—
Відповідь, як світлу вість небесну,
Ти сама собі даси.

Ах, лиш слово з уст твоїх єдине,
Подиху тепло живе.—
І мене шал радості поглине,
І мене вперед порве.

Ох! Мені і нерви, й кров роз'ярить,
Переверне дух до дна,
Наче демони, коли в них вдарить
Влискивиця чаклуна.

Так! Слова — не вірю в їх потугу,
В них — луна й імлиста тьма.
Безконечні лиш дерзання духу,
Світ увесь і ти сама.

Переклав Микола БАЖАН

